

[Arne Larsen.]

side har man været bange for, at sammenblandingen af egnsudvikling og hensigtsmæssig erhvervslokalisering og erhvervsudvikling kunne få til følge, at det egentlig egnsudviklende blev trængt i baggrunden. Jeg tror ikke, der er grund til at nære sådanne betænkeligheder. De nyttige egnsudviklingsbestræbelser, der hidtil har været udfoldet, vil også fortsat få al mulig støtte og stimulans fra samfundets side. Trods stigende produktion og erhvervsudvikling ud over hele landet er der stadig væk områder i vort land, hvor vi kunne ønske en yderligere industriel udvikling. Arbejdsløshedsprocenten er stadig for stor i visse egne af landet. I slutningen af februar var den samlede arbejdsløshedsprocent for hele landet 5,9 — det er den laveste, vi hidtil har haft på denne årstid. Hovedstaden lå lavest med 2,5 pct., medens landkommunerne i Nordjylland til eksempel lå højest med 28,3 pct. Dette tyder på, at der stadig væk, hvad egnsudvikling angår, er meget at indhente, og at en endnu større aktivitet og støtte vil være påkrævet.

Nu tror jeg ikke, at det vil være muligt helt at borteliminere den skævhed, vi har i arbejdsløshedens geografiske og faglige fordeling, ved egnsudviklingsbestræbelser. En del vil man vel nok kunne klare, men næppe alt. Mange ville sikkert af sig selv ønske at drage bort fra de industrielt underudviklede egne, såfremt de andetsteds kunne få såvel beskæftigelse som bolig; men det er jo især det sidste, det i høj grad skorter på. En større byggeaktivitet, en større boligproduktion, ville nok indirekte kunne blive en medvirkende faktor til at borteliminere arbejdsløshedsøerne. Også af den grund finder vi det nødvendigt at forstærke og forøge statens hjælp til det sociale boligbyggeri — ja, vi finder det livsnødvendigt, hvis vi på heldig måde skal klare hele det omfattende problem, der dels hedder egnsudvikling, dels hedder hensigtsmæssig erhvervslokalisering og erhvervsudvikling.

Hvad det sidste angår, finder vi også denne side af sagen meget vigtig; faktisk er disse to ting meget nøje forbundet. Den industrielle udvikling her i landet har hidtil i overvejende grad fundet sted i de større byer og fortrinsvis i den østlige del af landet, hvor hovedstaden jo har suget en

væsentlig del til sig. Bestræbelser, der gik ud på at udvikle også den øvrige del af landet — Sønderjylland, Nordjylland og Lolland-Falster som de områder, der står mest tilbage i så henseende — vil være meget ønskelige. Men også omkring de øvrige købstæder af middelstørrelse og de mindre købstæder ville det sikkert være muligt at oparbejde et industrielt klima, og her må der ikke alene kunne ydes hjælp og opmuntring til en sådan udvikling, men der må også foretages effektive foranstaltninger, så man får det hele til at glide i en ganske bestemt retning.

Derfor er jeg glad for, at også den højtærede handelsminister understreger nødvendigheden af at koordinere egnsudviklingsarbejdet, erhvervslokaliseringen og erhvervsudviklingen med det arbejde, der er påbegyndt af det den 8. juni 1961 nedsatte landsplanlægningsudvalg, hvis hovedopgave skulle være at tilvejebringe fastere retningslinjer for planlægningen af offentlige investeringer, som er af væsentlig betydning for virksomhedernes lokalisering og den fremtidige bydannelse. Jeg håber og tror på en snæver kontakt med egnsudviklingsrådet og landsplanlægningsudvalget, thi en sådan finder jeg nødvendig, såfremt lovens formål skal kunne gennemføres effektivt og uden for mange fejlgreb.

Nyt i lov om egnsudvikling er jo kapitel IV, §§ 9, 10 og 11. Vi finder, at det er en god og frugtbar nydannelse, der er sket ved, at man i sådanne områder af landet, der med hensyn til industriel udvikling står tilbage for det øvrige land eller er ramt af særlige økonomiske vanskeligheder, nu åbner adgang til arealerhvervelser og opførelse af erhvervsjendomme med statsstøtte med indtil 75 pct.s dækning af udgifterne. Opnås der ved en kommunes salg af en ejendom, til hvis opførelse statslån er ydet, ikke dækning for den af staten og kommunen investerede kapital, vil det samlede tab være at fordele mellem staten og kommunen med halvdelen til hver. Denne bestemmelse har De samvirkende Sognerådsforeninger i Danmark vendt sig imod, idet de finder, at det er en urimelig risiko, sådanne økonomisk svage kommuner her må påtage sig.

Det kan vel altid diskuteres, hvad der er en rimelig eller urimelig risiko. Erfaringer fra udlandet har i alle tilfælde vist, at en